

Kees Leibbrandt overleden

ZATERDAGMIDDAG kwam het bericht dat we al dagen hadden gevreesd. Kees Leibbrandt, redacteur van Het Parool, was overleden. Het einde kwam als de ontknoping van een langdurig maar dapper gedragen lijden.

Met een onderbreking van slechts enkele jaren, die hij doorbracht in Rotterdam in dienst van een ander dagblad, heeft Kees Leibbrandt sedert 1952 de journalistiek beoefend binnen de kring der Parool-bladen. Aanvankelijk in Utrecht, bij het Nieuw Utrechts Dagblad, later, sedert 1960 in Amsterdam bij de redactie van Het Parool. Hij was daarbij in het bijzonder belast met de zorg voor de wekelijkse bijlage PS.

Kees Leibbrandt was een man van wie wij, ware dit leven niet in het drieën-dertigste jaar afgebroken, nog hoge verwachtingen zouden hebben; niet alleen als journalist, maar ook als schrijver van kinderboeken. (Zijn „Spaghet-ti van Menetti“, dat hij samen met de tekenaar Carl Hollander maakte, wet-tigde deze verwachting. Een tweede boek „Speurder op bed“, dat hij kort voor zijn overlijden voltooide, zal in de loop van het volgend jaar verschij-nen).

IN de kring van collega's en vrienden treuren we echter niet in de eerste plaats om beloften, die niet konden worden ingelost. Ons is een man ontvallen wiens plaats ter redactie natuurlijk door een ander wordt ingenomen, maar wiens gaven wij zullen blijven missen. Ik denk aan zijn brede belangstelling voor sociale, culturele en artistieke terreinen, zijn genuanceerde oordeel en bovenal zijn betrouwbaarheid en toewijding, die hem maakten tot een ideaal teamgenoot.

Voor wie vriend was van Kees Leibbrandt was die vriendschap als een paspoort wanneer zij een nieuwe le-

K. LEIBBRANDT

venskring binnen traden. De vanzelfsprekendheid waarmee zij werden geaccepteerd heeft méér nog dan over hen een oordeel over Kees Leibbrandt ingehouden.

MACHTELOOS hebben we de laatste weken van dag tot dag de strijd gevolgd die Leibbrandt — als duif tegen valk — heeft gevoerd met de dood.

„De dood is altijd kort,
duurt hoogstens één seconde”

Ik citeer deze regel uit een gedicht van Du Perron. Zijn gedicht rept vervolgens van het lijden dat aan de dood vooraf kan gaan.

Misschien dat uit het besef dat aan een zware strijd een eind is gekomen — samen met een dankbare herinnering — troost kan worden geput.

W. Jnn.